

lighed til at se, skyldes de nye Takster, men dette er vistnok kun til Dels rigtigt. Jeg tror, at Statsbanerne vilde have haft et betydeligt bedre Resultat i Aar end for nogle Aar siden, selv om vi ikke havde faaet de nye Takster. De har i hvert Fald medført, at en stor Del Forretninger er gaaet over til Dampskibsselskaberne, og der er da heller ikke Tvivl om, at de forhøjede Takster har medført, at en hel Del Mennesker, som nok kunde have Lyst til at rejse, er blevet afskaaret derfra, og at der saaledes er blevet rejst mindre, end der ellers vilde være blevet. Statsbanerne vilde sikkert uden de nye Takster have kunnet forrente sig saaledes, at vi kunde have været tjente med det. Jeg tror vedblivende ligesom den Gang, vi drøftede Spørgsmaalet om Taksterne, at det var bedre at omlægge Jernbaneadministrationen saaledes, at Ledelsen blev mere forretningsmæssig, end at forøge Befolkningens Udgifter ved Brugen af Jernbanerne. Det er imidlertid for sent i dette Øjeblik at gaa dybere ind herpaa, og der kommer vel nok senere en Lejlighed, hvor der er mere Grund til at tage Spørgsmaalet op, end der er i Dag.

Det er af ærede Medlemmer, der tidligere har haft Ordet under Finanslovsforslagets Behandling, gjort gældende, at det er urigtigt at lønne Jernbaneembedsmændene saaledes, som det sker, gennem Tantième; heri er jeg ganske enig. Generaldirektørens Løn staar paa Forslaget til Finanslov opført med 13,000 Kr., og de fire Direktørers Løn er opført med et Beløb af i alt 35,600 Kr., men *det* er kun deres Løn foruden Tantièmen. Jeg beder den højtærede Minister oplyse os om, hvorledes Tantièmen agtes fordelt. Loven bestemmer, at de 94,000 Kr. skal deles i 1,290 lige store Lodder, men Ministeren bestemmer, hvor mange Lodder hver skal have. Jeg synes, det var rigtigt, at Rigsdagen fik at vide, hvorledes Ministeren agter at fordele disse Lodder, saa vi kan se Lønningernes sande Størrelse. Jeg har intet imod, at en Mand, der er saa dygtig, at han kan administrere en Forretning, hvis Indtægter er omtrent 56 Mill. Kr. aarlig, lønnes godt, men det er rigtigt, at Rigsdagen, der bør have al Bevillingsmyndighed, faar Oplysning om, hvorledes Lønnen i Henhold til Tantième-Bestemmelsen bliver fordelt, og at vi i det hele taget faar at se, hvorledes hele dette Apparat virker. Og saa vil jeg gerne have oplyst, hvorvidt det er rigtigt at opretholde det Princip, at en Mand lønnes i Forhold til

de Takster, Lovgivningsmagten bestemmer. Det er nemlig det, der sker. Meningen med Tantième er jo ellers i al Almindelighed den, at en Mand delvis skal have Løn efter den Dygtighed, hvormed han administrerer den Forretning, han staar som Leder af. Men her er Forholdet et ganske andet. Her stiger og falder Tantièmen i Henhold til de Takster, Regeringen og Rigsdagen bliver enige om. Vi maa hurtigst mulig se at komme bort fra denne Lønningsform indenfor de danske Statsbaner.

Naar ærede Medlemmer har været inde paa til Dels at ville give Tantièmen Skyld for Bramminge-Ulykken og de andre Uheld paa Jernbanerne, der har fundet Sted i den sidste Tid, tror jeg dog, at man er gaaet for vidt. Jeg er en Modstander af Tantième-Systemet, men jeg vil ikke være med til at beskyldte det for at være Aarsagen hverken til det ene eller andet af disse Uheld. Jeg indser vel, at Tantième-Systemet opfordrer de ledende indenfor Jernbaneetatens til at indføre Besparelser, og jeg indrømmer ogsaa, at et saadant Arbejde for at indføre Besparelser kan gaa for vidt baade her og dér, men at det i Almindelighed skulde drives saa vidt, at det saa godt som altid kom til at virke paa den Maade, at Kronen sprang, medens man sparede Øren, det tror jeg ikke paa. Jernbanens øverste Embedsmænd er i det hele taget ikke Dumrianer, og det maatte de være, hvis de systematisk arbejdede saaledes, at deres Sparsommelighed medførte meget store Udgifter baade for Statsbanerne og for dem selv. Jeg tror altsaa ikke paa den Teori, at Tantièmen har Skyld eller Lod eller Del i Bramminge-Ulykken. Jeg tror overhovedet ikke, der er noget Menneske her i Landet, der ved, hvor Skylden for den Ulykke ligger, og af Forhørmaterialet kan det ikke ses. Der er imidlertid i det Materiale en hel Del Stof til Omtanke, og jeg vil bede ærede Medlemmer læse Sagen igennem og hæfte sig ved de Steder, hvor der er noget at hæfte sig ved, de vil da faa megen Glæde af Læsningen. Jeg tror, at naar man læser Forhørsakterne igennem, er der en Ting, man ret hurtig vil blive klar over, og det er dette, at alt, hvad der foreligger, ikke skaber Grundlag for en Aktion imod nogen enkelt Mand — det vil jeg gerne have understreget i Rigsdagstidenden. Der er i Forhørene, synes jeg, intet som helst Grundlag for at gøre et personligt Ansvar for Katastrofen gældende. Det vilde meget let blive en stor Retsvildfarelse, om man paa Grundlag af det fore-